

VENTAS BALSS

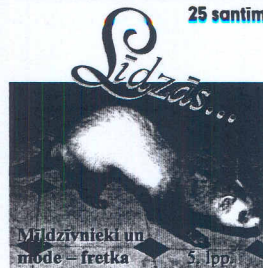
Nr. 211

trešdiena, 2007. gada 31. oktobris

ISSN 1407-9151

Numura cena mazumtirdzniecībā
25 santimi

«Ventas Balss» jautā

Kur labāk dzīvot – privatizētā vai īrētā dzīvoklī?

Anna:

– Mūsu māju nodeva privatizācijai nesen, sertifikātu man vairs nav un nav naudas, lai tos nopirktu. Protams, labāk būt dzīvokļa īpašniekam, nevis īrniekam. Ja man būtu nauda, es privatizētu savu dzīvokli.

Ilona:

– Mums palaimējās, ka varējām privatizēt savu dzīvokli pirms kāda laika, turklāt privatizācija mums neizmaksāja dārgi.

Domāju, ka labāk būt dzīvokļa īpašniekam nekā īrniekam. Ja gribēsim, varēsim pārdot dzīvokli vai atstāt mantojumā bērniem. Un vispār – savā dzīvoklī jūtamies daudz mierīgāk un pārliecinošāk.

Andrejs:

– Dzīvojam privatizētā dzīvoklī. Nekustamā īpašuma īpašnieka priekšrocība ir tāda, ka viņš var brīvi rīkoties pēc saviem ieskatiem – pārdot, mainīt bez juridiskajām problēmām.

Verners:

– Kad es gribēju privatizēt dzīvokli un man bija sertifikāti, man to neļāva darīt. Tagad man piedāvā privatizēt dzīvokli, bet es domāju, vai ir vērts to darīt? Ko es darišu ar privatizētu dzīvokli? Tagad, ja vajag kaut ko saremontēt, es zvanu namu pārvaldei, bet, ja privatizēšu, nevienam man neko nedarīs.

Aiga:

– Vecāki privatizēja man dzīvokli. Domāju, ka dzīvokļa īpašniekam mazāk par to ir jāmaksā nekā dzīvokļa īrniekam.

Vaicāja Jelena Naruševiča
Fotografēja Juris Presņikovs

Sodien

■ Galvenajā bibliotēkā plkst. 18 tikšanās ar izstādes *Indijas iespaidi* darbu autoru mākslinieku I. Zalānu, filmas *Māte Ganga* demonstrējums.

■ Kultūras centrā plkst. 19 Rīgas Doma zēnu kora koncerts.

Kukaiņiem patīk Moricsala Atzīmē dabas rezervāta 95 gadu jubileju

Jura Presņikova foto

Līga Gabrāne

▲ Slīteres nacionālā parka direktorei Dacei Sāmitel dabā vienmēr bijusi tuva. Pēc izglītības viņa ir botāniķe. Pašreiz laika trūkuma dēļ pārtraukta studijas doktorantūrā.

«Kad pie mums atbrauc Eiropas zinātnieki, viņi vienkārši ir sajūsmā. Viņi neko tādu nav redzējuši! Un es saprotu, ka ārzemniekiem beidzot *pielec*, ka arī mēs neesam vakar no koka nokāpuši,» par ārzemju zinātnieku vizītēm Moricsalā stāsta Slīteres nacionālā parka direktore Dace Sāmite.

Pēc Moricsalas dabas rezervāta apmeklējuma Eiropas zinātnieki saprotot, ka arī Latvijā kultūra un zinātne bijusi augstā līmenī jau sen. «Man tikai prieks par to,» piebilst D. Sāmite.

Moricsala kā aizsargājama dabas teritorija tika izveidota pirms 95 gadiem. «To radīja 1912. gadā, pateicoties Rīgas Dabas pētnieku biedrībai. Tajā pārsvarā darbojās baltvācieši, kuriem bija ļoti laba izglītība. Zinātnieks Kupfers cīnījās, lai Moricsalu iekļautu aizsargājamo teri-

toriju sarakstā, un rezultātā sala kļuva par otro aizsargājamo teritoriju cariskajā Krievijā,» stāsta Dace.

Šodien Moricsalas dabas rezervātā ietilpst ne tikai Moricsala, bet arī Alksņu sala un daļa Usmas ezera.

Jau 20. gadsimta sākumā Moricsalas dabu pamatīgi pētījuši zinātnieki. «Brauca daudz zinātnieku, pētīja un pēc tam aprakstīja. Man šķiet, ka Latvijā nav otras tādas vietas, kurā daba būtu tik daudz pētīta,» saka Dace.

Par godu rezervāta pastāvēšanas 95. gadadienai Livonijas ordeņa pili izveidota izstāde, kas stāsta par Moricsalu un arī tajā veiktajiem zinātniskajiem pētījumiem. Pētījumi, protams, turpinās arī šobrīd. Viens no virzieniem – kukaiņi.

«Moricsalā ir tādi kukaiņi, kuri citur Latvijā nav konstatēti. Galvenais priekšnosacījums – tur nav vākti kritušie koki. Ļoti daudzām vabolēm un citiem kukaiņiem ir nepieciešama koksne, kas būtu trūdējusi gadiem un sasniegusi zināmu

mīkstumumu. Tiem ļoti svarīgs arī apkārtējais mikroklimats – uz salas ir siltāks un mitrāks. Tagad, kad dārzos viss ir apsalis, Moricsalā pie mājas vēl dālijas zied,» stāsta Dace.

Viens no Moricsalā sastopamiem retajiem kukaiņiem esot lapkoku praulgrauzis (*Osmoderma eremita*). «Tas tiešām ir ļoti rets kukainis, taču Moricsalā ļoti labi pārstāvēts. Šīm vabolēm ir ļoti slēpts dzīvesveids. Pārsvarā tās konstatē pēc grauzumiem un atstātajām kakām.»

Kāds fotogrāfs vēlēties praulgrauzi nofotografēt, bet D. Sāmitel nācies atteikties, jo šīs vaboles cilvēkiem nerādās. Kukaiņu pētnieki, lai notvertu kukaini, izmantojot lapa-

tiņas. Moricsalas rezervāts ir viena no dabas teritorijām, kas ietilpst Slīteres nacionālajā parkā. «Mūsu pārzinā ir Slīteres nacionālais parks (Talsu rajons), Moricsalas dabas rezervāts (Usma) un Griņu dabas rezervāts (Liepājas rajons),» skaidro

Dace. Šajās teritorijās strādā arī inspektori, kuri kontrolē un uzrauga, vai cilvēki nepārkāpj ar dabas aizsardzību saistītos noteikumus.

Pili izveidotā izstāde informē arī par inspektoru darbu. Piemēram, tajā apskatāmi malu vzejniecībā izmantotie zvejas rīki.

Uz Moricsalas pārkāpumu tikpat kā neesot, jo iespējas nokļūt uz salas ir ierobežotas. Kad ezeru klāj plāns ledus, pa to nav iespējams braukt ar laivu un pa ledu nevar iet arī kājām. Ir periodi, kad arī Slīteres nacionālā parka darbinieki uz salas nemz netiek. Padomju gados salā dzīvojis uzraugs, un viņam pārtika vesta pat ar helikopteru.

Bērniem un jauniešiem līdz 16. novembrim par godu Moricsalas jubilejai tiek piedāvāts apmeklēt muzejpedagoģisko programmu pili. «Tā ir iespēja uzzināt vairāk par Moricsalu, noskatīties filmu un piedalīties zīmējumu konkursā,» saka Ventspils Muzeja pedagoge Ilva Buntika. ▲